

Txikien ikasgai handia

Oso-oso leku txiki batean, hain txikia ezen ezin baitugu begiekin ikusi, bizitzaz betetako mundu bat zegoen, mikroskopio bat behar dena ikusteko.

Leku honetan lagun txiki asko bizi ziren. Haien etxetxoa biribila eta gardena zen, leiho magiko txiki bat bezala. Barruan zoru bat zegoen, Petri plaka oso berezi bat, gelatina bigun eta distiratsu baten antzekoa zena, non hazi eta jolastu zezaketen. Barruan bakterioak bizi ziren; batzuk biribilak ziren, beste batzuk luzangak, eta guztiek batera orban txiki eta koloretsuak osatzen zituzten, forma desberdinekin. Mundu txiki bat bezala zen, tresna oso berezi batekin bakarrik ikus zitekeena: mikroskopioa.

Lagun horietako bat Mikro Miko zen. Urdina zen, besteak baino txikiagoa, eta oso jakin-mina zuen, eta jatea maite zuen. Beti gehiago nahi zuen.

Flop perretxikoa ere han bizi zen. Zuria zen, hodei bat bezain biguna, eta oso jatorra. Beti laguntzen zien besteei eta partekatzea gustatzen zitzaion.

Egunero bakean eta pozik bizi ziren. Egun batean, janari asko iritsi zen guztientzat. Denak oso pozik zeuden.

“Zein zoragarria!” esan zuen Mikro Mikok. “Asko, asko, asko jango dut! Eta azkarrago haziko naiz!”

Mikro Miko jaten eta jaten hasi zen gelditu gabe. Ez zuen besteengan pentsatu. Flop perretxikoa hurbildu zitzaion eta xuxurlatu zion:

“Mikro Miko, partekatu al dezakegu?” Baina Mikro Mikok ez zuen entzun nahi eta ia janari guztia berak jan zuen. Besteak janari gutxirekin geratu ziren eta oso gose ziren.

Flop perretxikoa triste eta gose zegoen, beraz, geldirik geratu zen txoko batean. Petri plaka ez zen lehen bezain alaia. Lagun batzuk marmarka ari ziren, beste batzuk haserre, eta isiltasuna gero eta sakonagoa bihurtzen zen...

Bere ikaskideak ere haserre zeuden. Ez zuten lehen bezala jolasten edo barre egiten.

Hala ere, Mikro Mikok jaten jarraitu zuen, inguruan gertatzen ari zenaz ohartu gabe.

Denbora baten ondoren, Mikro Miko gaizki sentitzen hasi zen. Sabela bete-beteegia zuen, eta oso nekatuta zegoen. Ingurura begiratu eta Flop perretxikoa eta bere ikaskideak aparte eta isilik ikusi zituen. Orduan pentsatzen hasi zen, eta azkenean, ulertu zuen zer egin zuen gaizki.

“Barkatu”, esan zuen ahots leunez. “Pixka bat berekoia izan nintzen eta ez nuen partekatu nahi izan”. Bere ikaskideek isilik entzun zioten.

Mikro Mikok hurrengoan besteengan pentsatuko zuela agindu zien, bere burua baino lehen. Egun batzuk geroago janaria Petri ontzira berriro iritsi zenean, Mikro Mikok berehala esan zuen: “Denok partekatuko dugu!” Eta elkarrekin haziko gara! Oraingoan, berak lagundu zuen janaria banatzen. Flop perretxikoak eta bere lagunek irribarre egin zuten, elkar besarkatu zuten, eta pixkanaka, denak berriro pozik hazi ziren.

Eta horrela, Petri ontzi horretan, mikroorganismoek ikasi zuten partekatzeak eta elkar errespetatzeak dena hobeto funtzionatzen zuela. Egun hartatik aurrera, ontzia biziz eta kolorez bete zen, eta denak pozik bizi ziren, gogoratuz besteak zaintzen dituguneanean, geure burua eta bizi garen lekua ere zaintzen ditugula.

Eta hor amaitu da mikroorganismoen istorioa!

Idatzia:
Chisom Okafor, Soukaina Tabaanant, Malak Elbodani, Kaouthar Elmesaoudi

Institut de Vic
Kimika Saila

2025-2026 Ikasturtea

QUD0 Analisi eta Kalitate Kontrolerako Laborategia